

vykládal jsem jim slavné příběhy našich všech koček, a kocouři, ač si to nezasloužili, naslouchali, pak, když jsem vešel na parcelu kus dál k bratrovi, tam na mne čekali tak dlouho, až jsem se zase vrátil, aby vyskočili a dávali najevo, jak jsou šťastni, že už jsem zase na cestě, že už kráčím kolem bílého plotu, nad kterým se naklánějí větve bříz a borovic, předebíhají mne ty kocourci, zastavují se, házejí sebou do písku a přejí si, abych se k nim sklonil a pohládl je, nebo je zdvihnul a přitisknul si je ke tváři. To měli tihle kocouři, ostatně tak jako všechny moje bývalé kočky, nejraději, zvednout je, přitisknout si je k líci a chvíli tak setrvat, protože všechny kočky a i tihle kocouři zavřeli na chvíli oči, tak jako jsem je zavřel i já. Vy-
padly nám na chvíli pojistky a byli jsme půl vteřiny ve veliké komunikaci. Ten čas jsem taky pochopil to veliké sepětí událostí, se kterými nelze ani o vteřinku, ani o milimetr hnout, všechno to, co se stalo, všechno to pro mne příznivé i nepříznivé, všechno bylo otočeno ostrím na mne, a já jsem měl dojem ten čas, že ta ruka, kterou kdosi píše můj osud, že ta ruka není moje, to jsem věděl docela bezpečně, že ta ruka patří komusi cizímu, kterému, když se zachce, tak prodlí můj pohyb o jednu vteřinu, nebo o jednu vteřinu jej předeběhne, a ať budu dělat cokoliv, všechno už jako by bylo dávno pro

mne připraveno, i to, co jsem si myslel, že jsem si vymyslel, když jsem to domyslel, tak jako by to už dávno bylo přichystáno, já jsem jen zasunul klíč do dveří, které se otevřely sice jen mnou, ale které byly přichystány jen pro mne . . .

Ten čas, kdy jsem si už už chtěl zoufat z koček, které vždycky nad ránem mi přicházely k posteli a vyčíhly si tu chvíli, kdy docela zmáčený a zesláblý potom jsem přemýšlel o nebytí, tu chvíli ke mně přicházely, nevyčítaly, ale jen seděly a dívaly se na mne, a já jsem nebyl schopen v tom polosnění odvrátit od nich oči, a všechny ty mrtvé kočky a kořata jen tím, že se na mne dívaly, mne dorážely ke smrti. Ten čas jsem dostal ob-
sílku na národní výbor, byl jsem tam pozván jako svědek, soused pan Polách žaloval sou-
sedku paní Soldátovou, že více než patnáct let střílí z otvoru v okénku komory a zabíjí tak zpěvavé ptáčky, veverky. Ale hlavně zpěvavé ptáčky, že i jeho syn to může potvrdit a hlavně já, spisovatel, který bydlím naproti, já mohu potvrdit, že těch zastřelených zpěvavých ptáčků by nebyly hromady, ale celé vozy. A tak jsem seděl jednoho ve-